

men ved denne Lov er det jo aldeles ikke muligt, ligesom det heller ikke er Hensigten, at afhjælpe alle disse forskjellige formeentlige Mangler; dersom man mener, at det hele Strandingssvefen trænger til en Revision, trænger til nye Lovbestemmelser, turde det være det ene Rigtige i sin Heelhed at foretage en saadan Revision i den gjældende Strandingsslovgivning af 28de December 1836. Jeg troer heller ikke, at man opnaaer det, man egentlig har for Sie ved en saadan lille Bestemmelse som den, der her er foreslaaet, og med Hensyn til hvilken den ærede Rigsdagsgmand selv meget rigtig bemærkede, at den virkelig ikke var af stor Betydning. Har jeg forstaaet ham rigtigt, er han fornemmelig ledet til at gjøre det Forslag, her foreligger, ved den Betragtning, at Bjergelønnen meget ofte bliver ansat uforholdsmæssigt høit, og at de Autoriteter, der have med Bjergelønnens Ansættelse at gjøre, tildeels mod deres egen Villie og ialfald ubevibste lade sig paavirke af locale eller stedlige Hensyn; men det maa jo da vel erindres, at Forslaget, saaledes som det er stillet, og saaledes som det formeentlig alene kunde stilles til denne Lov, kun gaaer ud paa, at de i Forordning af 28de December 1836 § 34 omtalte under Rettergangsafsiggjørelse hørende Strandingssager skulle kunne bringes ind under Sø- og Handelsretten. Jeg vil nu bede de ærede Herrer at tage Forordning af 28de December 1836 i deres Haand; de ville da see, at der i § 34 bestemmes, at „deslige Beslutninger, hvilke maae tages efter locale og øieblikkelige Overveielser, ikke i Almindelighed blive Gjenstand for Rettergang,“ at Sagen kun er Gjenstand for Rettergang, „forfaavidt der under et Strandingstilfælde opstaaer et egentligt Retsspørgsmaal“ f. Ex. om hvilken Bjergeløn efter de forskjellige Regler i § 31 kan fordres, eller om en indgaaet Bjergningscontract's Retsgylldighed eller dens Fortolkning, og jeg skal hertil føie et Tilfælde, der ikke nævnes i § 34, men i § 29 og tildeels i § 30, nemlig naar der bliver Spørgsmaal om, hvorvidt en Eier, der melber sig, har godtgjort sin Eiendomsberettigelse. Alene i disse særegne Tilfælde er det altsaa, at de ærede Medlemmers Forslag vilde kunne faae nogen Betydning, men

derved vil man som sagt ikke ramme det, som man dog nærmest synes at have havt for Sie, nemlig at kontrollere Rigtigheden og Billigheden af Bjergelønnens Ansættelse; thi den stæer og vil fremdeles komme til at stæe ved Øvrigheden, ved Amtmanden under Justitsministeriets Control. Mener man altsaa, at dette er vigtigt, da rammes det dog ikke ved Forslaget, og er det da ikke meget bedre at lade denne Sag ligge, for ikke ved smaa Forslag, der dog ikke føre til Noget, muligt at udfyde den mere omfattende Revision og Reform? Hvad man har kunnet naae ved denne Lov, har man søgt at naae ved det Forslag, som hele Udvalget i forrige Session var enigt om at stille til § 16; man har, saavidt det stod i vor Magt, søgt at bringe det dertil, at Justitsministeriet, som i øverste Instants har at afgjøre de Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, skulde sikke sig en sagkyndig Bistand i den Anledning, og hvilken man, vistnok med Rette, mener at kunne finde hos Sø- og Handelsretten. Men ligesom jeg altsaa troer, at det Forslag, der af de to ærede Medlemmer er stillet til § 15, ikke vil faae nogen stor Betydning og i det Hele ikke vil kunne afhjælpe de Mangler, man nærmest har havt for Sie, saaledes skal jeg ogsaa gjøre opmærksom paa, at det virkelig i og for sig fører til Resultater, som ikke kunne erkjendes for billige. Det er meget godt, at man tager Hensyn til de mere eller mindre ulykkelige Personers Tarv, hvis Skib er strandet, men der er i enhver Sag to Parter, og man maa ikke eenfaldigt have den ene Parts Tarv for Sie. Ogsaa til Bjergerne, meget ofte fattige Mænd, som derved skulle søge deres Erhverv, og som dog have Krav paa at faae en billig Erstatning for deres Arbeide, deres Tid og deres Opofferelser, der kunne være forbundne med stor Fare for dem, ogsaa til dem skal man dog tage et retfærdigt og billigt Hensyn; men det er virkelig ikke retfærdigt og billigt, at man, alene af Hensyn til den ene Part, vil foreslaae en Sag om Noget, der har fundet Sted maastee langt borte, f. Ex. i Sylland, til Kjøbenhavn, at man vil tvinge den ene Part, der som sagt meget ofte vil være fattige Mennecker, til enten at gjøre en Reise til Kjøbenhavn for her at procedere deres Sag, eller til at skaffe sig